

taggasi, ja ei wõtnud kõigest sest muud ühti, kui sedda, mis temma sullased ollid ärrasõnud.

Kui rahhus pead toidad
Ja leppid teistega,
Mis kurri, heaga wõidad,
Siis Jummal sinnoga.
Ei temma ära wässi
Kõik head sull' tassudes;
Sel rohke on ta käsfi,
Kes õige assudes.

8. Abrami kindel usk ja kiisatus.

Jehowa olgo so üllem rõõm, siis annab ta sulle, mis so südda kutsub. Wereta Jehowa peale ommad teed ja loda temma peale; kül ta toimetab kõik hästi. Laul. 37, 4. 5.

Kanaani-ma rahwas kartsid Abramit, sest temma ellas nende seas kui wäggen würst, kel sured karjad ollid, ja auustasid tedda, et ta waggaste ellas. Kõik sealne rahwas ei olnud ommeti ni kanged ebbajummalate teenred, et tõe sõnna nelle polleks mõjund. Mel-

kisedek, Salemi kuningas, kedda kõigekõrgema Jummalala preestriks nimmetati, õnnistas Abramit, kui ta sõast taggasi tulli ja ütles: „Õnnistud olgo Abram Jummalast, kõigekõrgemast, taewa ja ma lojast.“

Abramil ei pudund omma ello-õnnest muud ma peal, kui ihho-suggu. Temma naene Sara olli lapsita, ja jubba ellatand innime-ne; agga Abram lotis siiski kindlaste Jummalala tõutuse peale, et temma järreltullijatest suur rahwas pididi sama, ja et temma läbbi kõik sugguwõtsad ma peal peawad õnnistud ollema. Temma lotus ei jänud tühjaks; Jummal andis temmale nore poja, kedda Isakiks nimmetasid, ja kes nende mõllemate melest wägga armas ja kallis olli. Agga kui ta poisikeseks olli sanud, pididi ta temmast, kui omma ainust meleheast äkkiste ilma jama, sest Abram sai käsfo, omma poega Jummalale ohwerdada. Kes neist, kes sedda luggewad, isfi laste issa ehk emma on, se wõib ennesest mõista, kui suur